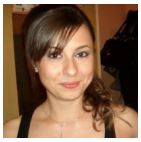
Scris de Antonia Luiza Zavalic-Dubovici
Duminică, 13 Noiembrie 2016 12:19 -

Ultima oară când mi-am închis ochii devenea prima oară când te întorceai în brațele mele. Timpul meu curgea prea frumos printre sângerări.

Un loc tandru se risipea ca o ceață

Dragostea mea,

mâinile mele vor trece peste corăbii

și peste valurile care mocnesc sub imensitatea dorințelor

dar tu vei pune capul peste pernă

și îndată vei adormi

și-n visele tale dulci vei începe să tremuri când vei privi ceasul

ticâind în întuneric. Fiecare zi va fi despre ascultare și rugăciune.

Fisuri încercând să nu tulbure liniștea apelor. Colțuri uriașe în care ne amintim

cum arătam atunci când

ni se vedea sufletul gol. Alei frământate înlăuntrul gândurilor.

Depărtări peste care se lasă noaptea.

Când dormi îți sărut inima

dar tu n-ai cum să știi

că eu am rămas

doar un cuțit distrus în întregime

căruia viața însăși refuză să-i vorbească

despre tăiere.

Autor: Antonia Luiza Zavalic-Dubovici